

plaŭdfermis ĝin, sed la ŝriko daŭris senĉese, kiel sola akuta, senpaŭza, orelrompiga tono. Stumblis Hari malantaŭen kaj renversis sian lampon, kiu tuj estingiĝis. Kun paniko li aŭdis paŝojn alvenante ekstere laŭ la koridoro – pusante la ŝrikantan libron reen sur la breton, li fuĝis. Li preterpasis Ŝteleti en la pordejo; Ŝteleti per palaj sovaĝaj okuloj rekte trarigardis lin, kaj Hari glitis sub la etenditan brakon de Ŝteleti kaj impetis laŭ la koridoro kaj for, kun la ŝrikoj de la libro ankoraŭ eĥante en liaj oreloj.

Li ekhaltis antaŭ alta kirasa kompleto. Li estis tiel okupita pri eskapi el la biblioteko, ke li ne estis atentinta kien li iris. Eble pro la mallumo, li tute ne rekonis kie li estis. Estis kirasa kompleto apud la kuirejoj, tion li sciis, sed li devis esti kvin etaĝojn super tio.

“Vi petis, ke mi venu rekte al vi, profesoro, kiam iu ajn ĉirkaŭvagas dum la nokto, kaj iu ĵus estis en la biblioteka restriktata parto.”

Hari sentis la sangon eliri de lia vizaĝo. Kie ajn li estis, Ŝteleti evidente konis pli mallongan vojon, ĉar lia mola, lakea voĉo alproksimiĝis, kaj horore al Hari, estis Snejp kiu respondis, “La restriktata parto? Nu ili ne povas esti tre foraj, ni kaptos ilin.”

Hari staris kvazaŭ enradikita ĉe sia loko dum Ŝteleti kaj Snejp ĉirkaŭiris la angulon antaŭ li. Ili ne povis vidi lin, kompreneble, sed tio estis mallarĝa koridoro, kaj se ili alvenus iom pli proksime ili trafus lin – la mantelo ne igis lin malpli solida.

Li dorseniris tiel silente kiel eblis. Pordo staris iom malfermita maldekstre de li. Li ne havis alian esperon. Li premis sin tra la pordon, nespirante, provante ne movi ĝin, kaj feliĉe li sukcesis eniri la ĉambron sen konsciigi ilin pri tio. Ili senpaŭze pretermarŝis kaj Hari klinis sin kontraŭ la muro, peze spirante, aŭskultante iliajn piedpaŝojn dum ili malproksimiĝis. Oni preskaŭ kaptis lin. *Preskaŭ*. Nur post kelkaj sekundoj li rimarkis ion pri la ĉambro en kiu li kaŝiĝis.

Ĝi aspektis kiel neuzata klasĉambro. Videblis la ombraj formoj de skribtabloj kaj seĝoj amasigitaj apud la muroj, kaj estis renversita rubujo – sed apogata de la kontraŭa muro estis io kiu ŝajne ne konvenis tie, io kiu aspektis kvazaŭ oni metus ĝin tien nur por ke ĝi ne obstrukcu.

Estis grandioza spegulo, tiel alta kiel la plafono, kun ornamita ora kadro, staranta per du krifaj piedoj. Estis skribaĵo ĉizita laŭ la supra rando: *Orized arokle aivde soĝa zivalen ivlasa dragir’*.

Tial, ke nun estis neniuj sonoj de Ŝteleti kaj Snejp, lia paniko malaperis kaj Hari moviĝis pli proksime al la spegulo, dezirante rigardi denove kiel li ne havis reflektajon. Li paŝis antaŭ ĝin.

Li devis ŝtopi la buŝon permane por malebligi, ke li krii. Li giris dorsen. Lia koro batis multe pli furioze ol kiam la libro kriegis – ĉar li estis vidinta